

Sanne en de mannen

ELENA PUBLISHING

© 2024 Sanne Wolters

Sanne en de mannen

Dwalen in de jungle van liefde en seks

Eerste druk oktober 2024

Uitgeverij: Elena Publishing bv

www.elenapublishing.nl

Vormgeving cover: Annemarie Kleywegt

Vormgeving binnenwerk: Bruggn Design

Fotografie auteur: By Kaylee van Haften

ISBN 9789083332420

NUR 865, 402

Alle rechten voorbehouden. Niet uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een digitaal gegevensbestand voor training van AI of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, mechanisch of door fotokopieën, opnamen of op andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SANNE WOLTERS

SANNE EN DE MANNEN

**DWALEN IN DE JUNGLE
VAN LIEFDE EN SEKS**

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	5
1. In de Albert Heijn	11
2. Hij vroeg verkering omdat ik tieten had.....	17
3. Via de chatroom.....	25
4. Hij mocht mijn vriendje niet zijn	33
5. Uit het raam hangen	39
6. Weggestuurd door mijn moeder	45
7. Heeft hij wel licht op zijn skateboard?	55
8. In een tentje aan de Belgische kust	63
9. De wetten van de dansvloer	69
10. Met de piloot naar San Francisco	77
11. Tindertaferefen en de zoektocht naar een date.....	87
12. Dateleed I: Nog meer daten	95
13. Het begon met pannenkoeken.....	101
14. En dan wil je je ex terug.....	105
15. We zouden de wereld rondzeilen	111
16. Dateleed II: 30 en single	119
17. De bezette man (deel I).....	127
18. De bezette man (deel II).....	131
19. Dateleed III: 30 en nog steeds single.....	135
20. De eerste en enige man in mijn leven	141
Epiloog.....	147
Dankwoord.....	153

VOORWOORD

Daar zit je dan, net 30 en wéér single. Je viert je verjaardag met je ouders. Er is taart, lekker eten en gezelligheid. Maar nog steeds geen appje van je ex. Hoe kan hij na een maand al vergeten zijn dat ik jarig ben? Hoe is het mogelijk dat het de hele dag – zelfs scrollend op zijn telefoon tijdens een toiletbezoek – niet één keer in hem is opgekomen? Ach, eigenlijk verbaast het me helemaal niet.

Na onze breuk voelde ik een lange tijd van alles: woede, ongeloof en vooral veel verdriet. Het ging van: het is maar beter dat ik van hem af ben, wat een laffe hond is het toch ook, tot: ik wil hem terug. Ik baalde van de verbroken relatie, ik baalde ervan dat ik wéér moest dealen met een gebroken hart. Bovenal baalde ik ervan dat ik weer opnieuw moest beginnen. Dat ik weer de datingmarkt op moest. En dat had *hij* me allemaal aangedaan. Het leven waar ik in die twee jaar over had gefantaseerd, hup, zo door de plee gespoeld – voorgoed gecancelled. Ik had mezelf al helemaal in dat oude boerderijtje op het platteland zien wonen. Dan zouden er een paar kindertjes komen met schattige regenlaarsjes, kippen (want, verse eitjes op zondagmorgen), geiten en een perenboomgaard. Ongelooflijke lul. Mijn god, wat miste ik hem.

Uiteindelijk slijt alles, ook liefdesverdriet. Na een aantal weken begon ik vol goede moed aan de wederopbouw en opende ik voor de zoveelste keer mijn favoriete datingapp...

...en ze leefde nog lang single en (on)gelukkig. Ik waarschuw maar alvast: dit boek is geen begin van een sprookjesachtige *happily ever after*. Ik heb er wel vaak over gedroomd bij het schrijven van de verhalen. Wat als ik een laatste hoofdstuk kon schrijven over die ene man of die oude vlam en dat alles toch goed zou komen? Wat als deze match

op Bumble mijn laatste hoofdstuk zou zijn! Hoe romantisch zou dat zijn.

Dromen over die ene grote liefde, dat is voor de meeste mensen gelijk aan single zijn. Het geldt in ieder geval voor mij. Ik weet bijna zeker dat we allemaal besmet zijn geraakt door de Disneyfilms die je als meisje zag. Net als de romcoms waarbij we vanaf de puberteit wegzwijmelden. Maar wat leer je nou eigenlijk van die sprookjes? Dat het leven beter wordt; dat al je problemen opgelost worden zodra je een man ontmoet. Assepoester is de voetveeg van haar boze stiefmoeder en irritante halfzussen, tot ze haar prins ontmoet. De Kleine Zee-meermin verlangt naar een ander leven. Haar dromen worden pas werkelijkheid als ze prins Erik ontmoet. Het leven van de eeuwige vrijgezel Bridget Jones verandert in een mooi liefdesverhaal als ze Mister Darcy ontmoet.

Ik geloof inmiddels niet meer in sprookjes; ik maakte namelijk kennis met het échte leven. En dat leven is soms kei en keihard. Maar wel waar. Bovendien leer je jezelf door vallen en opstaan kennen én ontdek je wat bij je past. Ook leer je welke mannen niet goed voor je zijn en welke wel.

Uiteindelijk is de mens niet gemaakt om alleen door het leven te gaan. Daar zijn wetenschappers het wel over eens: de mens is het gelukkigst als-ie in verbinding staat met anderen. Wat ik daar altijd een passend verhaal bij vind, is de mythe van de bolmensen. Het komt uit een dialoog die Plato in 385 v.Chr. opschreef in *Het Symposium*.

Aristophanes, een dichter en schrijver van komedies, vertelt Plato dat mensen eerst als een bolvormig mens bestonden met twee hoofden en vier armen en benen. Maar dit wezen was zo slim en machtig, dat hij een bedreiging begon te vormen voor de goden. Daar zaten die goden natuurlijk niet op te wachten. Maar ze wisten niet wat ze er-

mee aan moesten. De mensen doden wilden ze ook niet, want dat zou het einde betekenen van die toch wel prettige verering en de mooie offers die ze kregen. Toen kwam oppergod Zeus met de oplossing: ze moesten de mens niet uitschakelen maar verzwakken. Dat deden ze door de bolmens doormidden te klieven. Vanaf dat moment liepen de mensen nog maar op twee benen en hadden ze nog maar twee armen. Maar de scheiding bracht ook een groot verlangen met zich mee. Want de mens miste iets. Sindsdien is de mens altijd op zoek naar zijn wederhelft om zich weer compleet te voelen.

Elke keer als ik dit verhaal lees, raakt het me. Hoe eenzaam is het dat twee wederhelften voor altijd op zoek zijn naar iets wat hen compleet maakt. Door de afstand weten ze elkaar maar niet te vinden. Dat gevoel ken ik al te goed. Ik heb het gelukkig niet elke dag, maar als ik eventjes wat minder goed in mijn vel zit, dan bekruipt een gevoel van eenzaamheid me. Ik weet inmiddels dat dit heel normaal en menselijk is. Veel mensen van mijn leeftijd die in hetzelfde schuitje zitten hebben dat. Maar als je verlaten in een hoekje zit of als je je juist in gezelschap bevindt en eenzaam voelt, dan komt dat gevoel heel hard aan.

Ik ben erg goed geworden in het wegmaken van vervelende gevoelens, zo ook het gevoel van eenzaamheid. Niet op een gezonde manier, welnee, ik doe het onder meer door aandacht van mannen te zoeken. Werkt perfect. Maar wat het me uiteindelijk oplevert? Allereerst: ik voel me een complete junkie zodra ik mijn dopamineshot weer nodig heb. De datingapps zijn op dat moment niet veilig voor me. Daarnaast levert het me vaak een man op aan wie ik veel te veel loop te trekken. Ook als ik hem eigenlijk helemaal niet zo heel leuk of bijzonder vind. Maar ik kan het niet laten. Ik heb aandacht – en de bevestiging dat ik leuk ben – nodig om een goed gevoel over mezelf te krijgen. Zeker op dagen dat ik me rot voel. Als uiteindelijk de bom barst, blijf ik met een nog leger gevoel zitten dan daarvoor. En heb ik

het zoveelste bewijs dat het Sanne inderdaad nooit gaat lukken om een leuke en capabele man te vinden.

Ik doe mijn beklag graag bij vriendinnen. ‘Zie je nou wel, heb ik een keer een leuke man gevonden, kapt hij het af!’ Of: ‘Heb ik eens een keer een man met hersens gevonden, vind ik hem niet knap genoeg!’ De reacties van mijn *besties* verschillen. De een zegt dat ik wat blijer moet zijn met mezelf (helemaal mee eens), de ander zegt dat ik wat meer van het single zijn moet genieten (ook mee eens). Een volgende antwoordt soms met: ‘Misschien moet je gewoon niet zo kritisch zijn (niet mee eens en de meest irritante reactie die je als single kunt krijgen).’

Nou ja, over deze ‘zoektocht’ vol liefdesperikelen, ergernissen en avonturen ga je van alles lezen. Dit is de onthulling van mijn dwaaltocht door de jungle van liefde en seks. Ik heb de uitleg van psychologen, wetenschappelijk onderzoek en verschillende boeken geraadpleegd om uit te zoeken waarom ik doe wat ik doe en hoe mijn verhaal past binnen de maatschappelijke en sociale veranderingen in onze tijd.

Je komt erachter waarom ik soms achter een vlam aan blijf lopen, waarom ik bij die ene vent tóch water bij de wijn doe en waarom ik net iets te vaak mijn mond hou. Daarnaast ontdek je dat ik ook hele leuke mannen heb leren kennen (*yay for me!*). Maar misschien overrompelt ik je met mijn verhalen over grensoverschrijdend gedrag of met de momenten waarop ik het niet meer zag zitten.

Hoe dan ook, alle situaties in dit boek zijn levensecht. Ik heb ze mee-gemaakt en ze zijn verteld en opgeschreven vanuit mijn perspectief. Er is natuurlijk altijd een andere kant van een verhaal, dat weet ik ook wel. Daarom zijn de namen van de heren in kwestie verzonnen. Ze zijn niet op de hoogte van het boek en ook niet gevraagd om een reactie. Als ze zich herkennen in hun capriolen hoor ik het vanzelf wel.

Ik weet dat ik ben gekwetst. Ik weet dat er over mijn grenzen heen is gewalst. En ik weet dat mijn hart vaak is gebroken. Door de mannen die in dit boek staan. Maar dat wil niet zeggen dat álle mannen slecht zijn of dat ‘mijn’ mannen dat waren. Laat ik daar maar heel duidelijk over zijn: dit is geen *burn book*. Dit is niet het verhaal van een boze en verbitterde vrouw van in de 30 die het niet kan uitstaan dat ze nog steeds single is. Nou ja, misschien een klein beetje...

Ik zal niet ontkennen dat ik er af en toe heel boos om kan worden en mezelf als een enorm slachtoffer kan zien voor wie het liefdesgeluk niet is weggelegd. Ook denk ik op mijn zwakke momenten dat het allemaal de schuld van de ‘manheid’ is. Dat het de bezette mannen zijn die zich moeten gedragen en mij niet het idee moeten geven dat ze beschikbaar zijn. En dat mannen eens moeten opgroeien. Voor dat slappe: ‘Ik weet het niet, ik weet niet of ik wel een relatie wil’, koop je niets.

Over het algemeen deugt het gros van de mannen. Net zoals het gros van de vrouwen deugt. Uiteindelijk zijn we gemiddeld genomen allemaal even goed en even slecht: mannen, vrouwen en alles daartussenin. We scharrelen samen rond op deze wereld, dus kunnen we er maar beter het beste van maken. Zonder te snel een oordeel over elkaar te vellen. Dat lukt alleen als we moeite blijven doen voor elkaar, elkaar écht blijven zien en oog houden voor de ander. Dat geldt ook voor mij.

Kijk als vrouw ook eens wat vaker om naar een andere vrouw. (Daarover gesproken: ik heb weleens gezoend met vrouwen en dat beviel wel. Maar ik kwam erachter dat ik gewoon enorm van mannen hou.) Het cliché is waar: vrouwen moeten elkaar steunen, niet elkaar tegenwerken. Dus deel je ervaringen. Van toen je een onzekere puber was en die leuke jongen niet aan durfde te spreken, of toen je een tijdje in de put zat en dacht dat je vast niet de moeite waard was. Maar ook je ervaring met die foute vent die over je grenzen heenging.

En natuurlijk is er niets leuker dan het delen van de verhalen over gekke dates, rare mannen en vreemde ervaringen. Ik heb er genoeg en mijn vriendinnen liggen iedere keer weer dubbel als ik erover vertel. Er mag ook gelachen worden. Misschien wel juist! Zo hoeft uiteindelijk niemand meer in zijn eentje door de ellende te gaan en zijn we er voor elkaar. *I know*, het klinkt een beetje stichtelijk en idealistisch, maar ik meen het.

Gelukkig ben ik bijna klaar met mijn preek. Eén ding wil ik jullie op het hart drukken: deel je verhalen. De moeilijke, pijnlijke, gênante, mooie, lieve, grappige én opwindende verhalen. Laat dit een *conversation starter* zijn. Hopelijk geeft mijn boek jou het zetje dat je net even nodig had.

Sanne en de mannen is mijn verhaal, wat is het jouwe?

Liefs, Sanne